

305. Keljetek fel...

1. Kel - je - tek fel, a nagy éj - sza - ka el - múlt, Sza - bad - sá -

got, é - le - tet ho - zott az Úr. Jer - tek és vi - dá - man

é - ne - kel - jünk, Mert meg - je - lent a győ - zel - mes ne -

künk, Mert meg - je - lent a győ - zel - mes ne - күнк!

2. Többé már nem félünk a sötét sírtól, Mert Jézus feltámadott a halálból;
Nem tartja bűn már a lelkünk kötve, Legyőzte azt Jézus mindörökre,
Legyőzte azt Jézus mindörökre.
3. Szent Urunk fénye itt lenn ragyog már ránk, Mi nappal járunk s a félelem nem bánt,
Míg élünk, vidáman vándorolunk, S Őhozzá, életcélunkhoz jutunk,
S Őhozzá, életcélunkhoz jutunk!

T 53

306. Ó, csak már ott fenn...

1. Ó, csak már ott fenn vol - nék Hű Meg - vál - tóm, ve - led,

Hol an - gya - lok - kal zeng - nék Al - le - lu - ját ne - ked.

2. Hol szent orcád meglátom, Úgy vágyom én oda;
Ott készen van hajlékom, A lelkem otthona.
3. Ott éli majd hű néped, A választott sereg,
Az angyalokkal s véled Az örökéletet.
4. Ott földi szenvedések Már nem lesznek többé,
Országod örömének Részesé leszek én.
5. Ó, akkor mély hálával Dicsér szívem és szám
Téged, ki irgalmaddal Magadhoz fogadtál.
6. Ott majd bánatom, könnyem Felváltja az öröm,
Add meg vágyam, kérésem, Hogy mennyben lakjam fönn!